

► **Κωνσταντία Σωτηρίου, συγγραφέας**

Brandy Sour

Ένα μυθιστόρημα σε 22 δωμάτια του Λήδρα Πάλας

■ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΣΤΟΦΟΡΟ

Ο 22 ιστορίες της Κωνσταντίας Σωτηρίου με τον γενικό τίτλο «*Brandy Sour – Μυθιστόρημα σε 22 δωμάτια*» (εκδόσεις Πατάκη), μας ταξιδεύουν όχι μόνο στα άδυτα του εμβληματικού Λήδρα Πάλας στη Λευκωσία, αλλά και σε όλη την ιστορία της Κύπρου καλύπτοντας περισσότερο από μισό αιώνα.

Με τίτλους κυρίως από ποτά και αφεψήματα –πλην λίγων εξαιρέσεων– βρίσκει έναν εξαιρετικά πρωτότυπο τρόπο να μιλήσει για το δράμα, τους πρωταγωνιστές και τα θύματά του. Από τον Βασιλιά Φαρούκ που δοκίμασε πρώτος το ποτό που έδωσε τον τίτλο στο βιβλίο, μέχρι τα δάκρυα του γρύπα που είναι σκαλισμένος στην είσοδο του ξενοδοχείου, θα μεσολαβήσουν εικόνες και ιστορίες, γραμμένες με ελλειπτικό και υπαινικτικό τρόπο, με συνταγές υπαρκτές και ανύπαρκτες στο τέλος κάθε κεφαλαίου/διηγήματος. Διηγήματα

που σαν τα κομμάτια ενός παζλ καταλήγουν να φτιάξουν τον χάρτη της Κύπρου.

Υπάρχουν μάχες και δεξιώσεις, έρωτες και προδοσίες, κατακτητές και αντάρτες, αλλά και χρώματα, γεύσεις και αρώματα που λες κι αναδύονται από τις σελίδες του βιβλίου, μέσα από γεμάτες μαστοριά αφηγήσεις που πατούν και στην παράδοση, αλλά και στο καινούργιο που συμβόλιζε κάποτε το Μεγάλο Ξενοδοχείο.

Όνειρα και προοπτικές που ναυάγησαν μετά την εισβολή. Κι εκείνο το μέλλον που φάνταζε τόσο φωτεινό, σκοτεινιάσε...

Το 2024 κλείνουν 50 χρόνια από την εισβολή στη Κύπρο και οι πληγές παραμένουν ανοικτές. Βιβλία σαν κι αυτό μας βοηθούν να κατανοήσουμε περισσότερο το βάθος των πραγμάτων. Και παρά την τραγωδία, πέρα από την κατανόηση να μας χαρίσουν και μοναδική αναγνωστική απόλαυση...

Στις περισσότερες ιστορίες βάζω τους γνωστούς και άγνωστους ανθρώπους που πέρασαν από το μεγάλο ξενοδοχείο να μιλήσουν για μια σημαντική ιστορική στιγμή που αφορά και την ίδια την ιστορία της Κύπρου

► **Γιατί διαλέξατε το Λήδρα Πάλας ως πρωταγωνιστή αλλά και τόπο όπου διαδραματίζονται οι ιστορίες σας;**

Μου είχε ζητηθεί να συμμετέχω σε μια αγγλική ανθολογία την «All walls collapse: Stories of Separation» που έγινε σε συνεργασία του Pen England και του Comma Press, μαζί με άλλους 12 συγγραφείς που ζουν σε διακεκομμένες περιοχές με θέμα τα τείχη που χωρίζουν τις χώρες μας. Σκέφτηκαν αμέσως να γράψω για το ξενοδοχείο Λήδρα Πάλας επειδή για μένα είναι το απόλυτο σύμβολο του διαχωρισμού, το μεγάλο τείχος που χωρίζει την πατρίδα μου στα δύο και παράλληλα αντικατοπτρίζει τη σύγχρονη ιστορία του τόπου μου.

► **Οι ιστορίες αυτές βασίζονται σε πραγματικά περιστατικά;**

Πολλές από αυτές βασίζονται σε πραγματικά περιστατικά, στις περισσότερες όμως βάζω τους γνωστούς και άγνωστους ανθρώπους που πέρασαν από το μεγάλο ξενοδοχείο να μιλήσουν για μια σημαντική ιστορική στιγμή που αφορά και την ίδια την ιστορία της Κύπρου. Πάντα στις ιστορίες που φιλοξενώ στα βιβλία μου «πατώ» σε πραγματικά γεγονότα και εδώ γράφω για τον Γιούρι Γκαγκάριν και την Αλίκη Βουγιουκλάκη που πέρασαν από το ξενοδοχείο. Γράφω

όμως και για το γκαρσόνι που έδινε πληροφορίες στην ΕΟΚΑ, την καθαρίστρια που ραντίζει με το αζίζι, το άγιο νερό, το

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
Brandy Sour
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΕ ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΟ ΔΩΜΑΤΙΑ

ξενοδοχείο και τον θλιμμένο κηπουρό που κλαίει τα τριαντάφυλλα που θυσιάστηκαν στον μοντερνισμό, άνθρωποι που ίσως δεν υπήρξαν αλλά θα μπορούσαν να υπάρξουν.

► **Ποια από αυτές θεωρείτε εσείς ως την πιο εμβληματική και γιατί;**

Ίσως η πιο εμβληματική να είναι αυτή που αναφέρεται στον Αρχιεπίσκοπο, αφού πραγματικά ο Μακάριος άφησε το αποτύπωμά του στο ξενοδοχείο με την παρουσία ή την απουσία του: Ήταν εκεί στο επίσημο δείπνο για την ανακήρυξη της Κυπριακής Δημοκρατίας, εκεί όταν γίνονταν οι διαπραγματεύσεις για την επίλυση του Κυπριακού και «εκεί» ακόμα και χρόνια μετά όταν κάναμε εμείς ως μαθητές διαδηλώσεις ενάντια στην κατοχή. Στο βιβλίο τον βάζω να κάνει εντριβές με ζιβανία για να αντέξει τον πόνο. Θα πω όμως και ποια είναι η πιο αγαπημένη μου, κι αυτή είναι οι Δήμαρχοι που ήθελαν να ενώσουν υπόγεια την μοιρασμένη πόλη πίνοντας γαλιόνια τσάι από δυόσμο.

► **Ποτά και ροφήματα, αγίασμα αλλά και συνταγές... Πώς αποφασίσατε να δώσουν αυτά τον τόνο στο βιβλίο σας;**
Όλα έρχονται και δένουν. Όταν άρχισα να γράφω το βιβλίο κάναμε μια εκδρομή στις Πλάτρες, το χωριό των αηδονιών του Σεφέρη και εκεί έμαθα

για το Brandy Sour που είχε φτιαχτεί για τον Βασιλιά της Αιγύπτου Φαρούκ αλλά και για τη λεβάντα, που φυτρώνει άφθονη γύρω από το χωριό και συνδέεται με την ιστορία του τόπου. Αμέσως φαντάστηκε τον εβραίο αρχιτέκτονα, που σχεδίασε το Λήδρα Πάλας, άνθρωπο που η ζωή του χαράχτηκε από το ολοκαύτωμα, θλιμμένο και μοναχικό, να βρίσκει παρηγοριά στο τσάι της λεβάντας και σκέφτηκε να δώσω κι άλλα ποτά να πιούν οι ήρωες του βιβλίου, σπονδή και παρηγοριά για τους ίδιους και τον τόπο μου.

► **Κλείνετε με τα δάκρυα: «Κάποτε ούτε οι γρύπες δεν μπορούν να προφυλάξουν τα μαγικά παλάτια», γράφετε. Είσατε αισιόδοξη για το μέλλον της Κύπρου;**

Δεν είμαι πολύ αισιόδοξη για τη λύση του Κυπριακού αν είναι αυτό που με ρωτάτε. Ο χρόνος που περνά είναι αμείλικτος και παγιώνει καταστάσεις και πολιτικές που δεν βοηθούν στη λύση. Είμαι αισιόδοξη ωστόσο για τους ανθρώπους του τόπου, Τουρκοκύπριους και Ελληνοκύπριους και την ανάγκη τους να ζήσουν μαζί. Δεν ξέρω αν πιστεύω στην πολιτική, πιστεύω στους ανθρώπους και στην ανθρωπιά τους κι αν είναι κάτι που μας έχουν διδάξει αυτές οι φρικτές μέρες του σεισμού, που σαν Κύπριοι χάσαμε 35 τόσα παιδιά μας, το πιο σημαντικό είναι να είμαστε άνθρωποι. Επιλέγω λοιπόν να είμαι αισιόδοξη.